Δημόκριτος

Αριστ.

Περὶ αἰσθήσεως

190

Πάντα τὰ αἰσθητὰ αὐτὰ ποιεῖ (ὁ Δημόκριτος)

«Δημόκριτος δὲ καὶ οἱ πλείοσι τῶν φυσικῶν, ὅσοι λέγουσι περὶ αἰσθήσεως, ἀδοκίμαστον ἐποίουν· πάντα γὰρ τὰ αἰσθητὰ αὐτὰ ποιοῦσιν. Καίτοι εἰ οὕτω τοῦτ' ἔχει, δῆλον ὡς καὶ τὴν ἄμμον αἰσθήσεως εἶναι ἀρκεῖ τοῖς ἐστιν· τοῦτο δ' οὐ δυνατόν, τὸ χαλεπὸν συνιδεῖν. Εἶναι δὲ τοῖς κοινοῖς τὴν αἰσθησιν πᾶσιν χρῆναι ὡς ἰδίοις· μέγεθος γὰρ καὶ σχῆμα καὶ τὸ τραχὺ καὶ τὸ λεῖον, εἶναι δὲ τὸ ὀξὺ καὶ τὸ βαρὺ τὸ ἐν τοῖς ὄγκοις κοινὰ τὴν αἰσθησιν ἐστιν, ἡ δὲ χρῆσις, ἀλλ' ὀφθείς γε ἡ ἰδία καὶ περὶ χρῶν τὴν ἁφὴν ἀφαιρεῖται, ὅτον ὀφθῆς περὶ χρῶματος, καὶ ἄλλων περὶ τούτων. Οἱ δὲ τὰ ἴδια τῇ ταύτῃ ἀνάγουσι, πλὴν Δημόκριτος· τὸ γὰρ γλυκὺ καὶ τὸ μέγα τὸ ἐν τῇ τραχύτητι ἔφασκε εἶναι, τὰ δὲ τὰ χρώματα ἀνάγει τοῖς χυμοῖς.»

Περὶ αἰσθήσεως 5. 484

Δημόκριτος.

Βρ. Π.

Περὶ αἰσθήσεως

192

Τάδε τὰ αἰσθητὰ αὐτὰ εἶναι. (ὁ Δημόκριτος)
Δημόκριτος δὲ καὶ οἱ ἑταῖροι τὴν φυσιολογίαν, ὅσοι λέγουσιν περὶ αἰσθήσεως, ἀδοκιμάζουσι τὸν τρόπον· τάδε γὰρ τὰ αἰσθητὰ σ. 405
αὐτὰ εἶναι. Καίτοι εἰ οὕτω τοῦτ' ἔχει, δῆλον ὡς καὶ τὴν ἔξω
αἴσθησιν εἰκῇ περὶ τοῦ ἐστιν· τοῦτο δ' ὅτι ἀδύνατον, τὸ χρῆ-
σθαι συνιδεῖν. Εἶτι δὲ τοῖς κοινοῖς τὴν αἴσθησιν πᾶσιν χρῆ-
σθαι ὡς ἰδίοις· μέγεθος γὰρ καὶ σχῆμα καὶ τὸ ἁφαὴ καὶ τὸ κῶ-
λον, εἶτι δὲ τὸ ὀξὺ καὶ τὸ βαρὺ τὸ καὶ τοῖς ἄλλοις κοινὰ τὴν αἴ-
σθησιν ἐστίν, ὁ δὲ καὶ τοῖς, ἀλλ' ὀλιγοῖς γε καὶ ἑνὶ τὸ καὶ πέρα-
σιν ἀλλὴν αἰσθάνεσθαι, οἷον ὅτι ὅδε ὅρος χρωματικὸς καὶ ὅρος φω-
νικός. οἱ δὲ τὰ ἴδια μὴ ἀπαίρουσιν, οἷον [illegible] ὁ χυλός· τὸ γὰρ
ὀξὺ καὶ τὸ βαρὺ τὸ καὶ τὴν ἁφὴν μόνον [illegible] τὸ δὲ χυ-
λὸν ἀπαίρει τοῦ χρωτός.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ